

На днешната дата, 7 септември, преди 41 години Първо главно управление (ПГУ) на ДС с помощта на КГБ извършва насред Лондон убийствено покушение срещу най-изявения критик на комунистическия режим в НРБ, на съветската система и персонално на Тодор Живков – писателя и политически емигрант Георги Марков.

Същият ден в София генералният секретар на БКП Тодор Живков празнува 67-я си рожден ден. Така еднолично подчинената му Държавна сигурност прави голям подарък на своя господар, като по насилствен начин, чрез отравяне, кара да заглъхне гласа на автора на „Задочни репортажи за България”.

Атаката на моста „Ватерло” на 7 септември 1978 г.

Атаката срещу Георги Марков е извършена на 7 септември 1978 г. на моста „Ватерло” в английската столица, като в дясното му бедро е вкарана чрез малко пневматично устройство миниатюрна сачма с рядката отрова ризин, която не остава следи.

Сачмата, уредът за изстрелването ѝ и самата отрова са осигурени от КГБ, а изстрелването на сачмата, докато писателят се движи в гръб, е извършено от агент на Първо главно управление на ДС.

Ударът в бедрото, при който Георги Марков, се обръща назад, за да разбере какво се случва, е камуфлиран сполучливо от агента на ДС с изпускането на чадър. Така жертвата остава с впечатлението, че случайно е ударена с чадър, характерен предмет,

който хората в Лондон носят почти винаги поради честото дъждовно време.

Замисълът на Държавна сигурност е да убие чрез отравяне Марков, но смъртта му да изглежда естествена.

Вечерта на 7 септември 1978 г. писателят вдига температура, а на следващия ден постъпва в болница с влошено състояние, където в адски мъки издъхва на 11 септември 1978 г.

Лекарите не успяват да го спасят, защото констатират отравяне на кръвна, но не откриват следи от отровата, за да създадат антидот.

Мотивът за ликвидирането на Георги Марков

Мотивът за ликвидирането на Георги Марков е нарушеното от него табу да критикува лично Тодор Живков, който по това време се „къпе” в култ към личността му. Чашата на търпението на първия секретар на БКП прелива, след като през есента на 1977 г. Марков си позволява да включи в четените по радио „Свободна Европа” „Задочни репортажи за България” 11 радиопредавания, озаглавени „Срещи с Живков”, продължили до началото на 1978 г.

В тях той прави изключително обективен образ на първия секретар, като същевременно си позволява да го критикува за грубото му вмешателство в културните среди, както и за неговата непрекословна подчиненост на Москва.

